

צידה לדרך:

סלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

י"ל חידי שבוע עם תכנים מגוונים!

בדרך הפרשה

לע"נ מרן הגאון ר' יעקב בן ר' צבי יהודה אדלשטיין זצוק"ל אשר מסר נפשו למען ילדי קרן ההסעות (יום פטירתו חל בשבוע זה)

עצמי להבינם טעמי הדבר ופרושו. לכה נאמר: "אשר תשים לפניהם", כשלקח הערוף ומוכן לאכול לפני האדם".

חובת הרב ללמד, להסביר ולבאר את דברי התורה עד שיהיו ברורים ללומד. זאת ועוד: המראה הערוף והמעצב של השלקח מוסיף הרבה חשק לאכל, ואף מפתח תאבון. על המזון להיות מגש בצורה יפה ואסתטית, כדאי לקשט את השלקח בעצובי פרחים, מפיות צבעוניות ועוד. וכי מה אלה קשורים לתזונה? מה משנה באיזו צלחת אוכלים ומהי צבע המפה? אלא, שהסביבה פועלת על האדם, מעוררת תאונה ומשפיעה על העכול ועל השבע.

כל זה נכלל בדברי הקב"ה למשה. לא ללמד תורה בצורה יבשה ומשעממת, אלא לשים לפניהם. לערוף, להגיש ולהנגיש את דברי התורה העמקים בפני הלומדים בגרוי מחשבת, ביצירת ענין, ובהסברת

נתאר לעצמנו שאנו מזמנים לארוחה אצל הדודים. בבואנו מעמידה הדודה לפנינו על השלקח שתי קפסאות שמורים סגורות ושקית עם לחם פרוס. הדוד מוציא כמה ירקות ומניח על השלקח, תוף כדי שהוא מצביע לעבר הצלחות, הסכום וקריש החתונה. "בבקשה, הנה ארוחת בקר! יש גם גבינה ולבן במקרה...".

משה רבנו מקבל את התורה מפי הגבורה, ומצוה ללמדה את בני ישראל. בפתח פרשתנו אומר לו הקב"ה: "ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם". רש"י הקדוש מביא את דברי חז"ל שדיקו: לא נאמר "ואלה המשפטים אשר תלמדם" אלא "אשר תשים לפניהם", רש"י ממשיך את דברי הגמרא "אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: לא תעלה על דעתך לומר אשנה להם הפרק וההלכה שמים או שלוש פעמים, עד שתהא סדורה בפניהם כמשנתה, ואיני מטריח

כל מרכיבי הלמוד. שהלומד יגיע לשלחן ערוה ומוכן ומיד ירצה להושיט יד ולאכל!

השבוע שוחחתי עם אהרן, תלמיד ישיבה שהתחיל את דרכו הרוחנית לפני ארבע שנים בתלמוד תורה של 'החגוה העצמאי' בעירת פתוח, שם זכה להתקרב מפח פעילות 'קרן ההסעות'. עם תם למודיו בכ"ס יסודי, פאשר חבריו נרשמו ללמודי חטיבת בינים בעירו, השתתפה משפחתו בפעילות תורנית שהביאה להחלטה לרשם את ארן לכ"ס תורני. בקרן הסעות סדרו לו הסעה, ובפעילות קיץ שמח להפיר חברים חדשים שילמדו אתו בכתה ז' בתלמוד התורה. פעיל 'קרן ההסעות' בעירו, הרב שמואל, סיע למשפחה בהתארגנות גם עם ספרי למוד; ("ברשימה כתוב להביא קצשו"ע גאנצפריד'. מה זה?") ואף פרשישת בגדים מתאימים לתלמוד תורה. ההתרגשות היתה עזה!

הימים הראשונים עברו ברוממות והתרגשות. רבנים מסבירי פנים, תפלות בבית הכנסת שבת"ת, שירת הלל בראש חודש אלול, מבצע צבירת זכיות ורשום מצוות בפנקס אישי מיוחד "ספרם של צדיקים גמורים" במבצע שהת'ת ערה.

אך לאחר כמה ימים התחיל ארן לחוש קשי. שעמום. נתוק. חסר שיכות. הוא אינו מבין את שעורי הגמרא. הפילים הארמיות זרות לו. המחנה משתמש במשגים שאינם מכרים... כפל... ברי ושמא... מיגו... כח הטענה... מחשבות לא נעמוזת חדרו ללב, אולי טעית? ... יש דרך חזור? ... זה בכלל בשבילי?

והנה הרב שמואל, פעיל 'קרן ההסעות' המסור בא לבקר אותו בתלמוד התורה! בתאום עם המחנה יצאו מעט לגנה הקרובה, לשיחה אישית. הרב שמואל הבחין מיד כי ארן לא רגוע ולא שמח. הוא שמע על התחוויה הקשה בשעורי הגמרא. בשיחה עם מנהל התלמוד תורה, איש חנוה מבהק, הבינו כלם כי אין ה'בעיה' מצד המחנה, שהוא דוקא מחנה בעל שעור קומה, אלא ב'פערים' בלמוד הגמרא. ילדי הת'ת התחילו ללמד גמרא לפני כמה שנים, ובשנים הראשונות רכשו מימניות למידה להבנת הגמרא, שהם כמו "כלי עבודה" במקצוע זה. למדו מלות בסיס בארמית, למדו את סגנון השיח ב'סגיא', הפנימו את המהלכים ואת דרך החשיבה. מצבו של ארן הוא כמו של אדם המגיע

למסעדת יוקרה, האכל מגש ברמה גבוהה, אך אין לו "כלי עבודה", לא נתנו לו סכו"ם...

רבני 'קרן ההסעות' אשרו מיד לשלח אברה מקצועי ללמד עם ארן שלש פעמים בשבוע. הרב הסביר לו את ההבדל בין תנאים לאמוראים, סגנונות הקשיות, ואת מטרות ה'וכוח' בין חכמי הגמרא. ארן למד גם להפיר את ה'תמרוורים' בגמרא... תנו התם... ורמינהו... בשלמא... היכי דמי... ולהתמצא במקרחי העמוד הקדוש והעתיק.

סוף טוב הכל טוב! באמצעות שעורים אלה, שנמשכו לארבע כל החרף של כתי'ה ז', קבל ארן 'טעם בלמוד'. את הבר מצוה חגג אחרי ימי חג הפסח עם החלטה אמיצה להיות בחור 'בן תורה', והחלטות אמיצות מתמשות!...

בנדאי שמתם לב, קוראים יקרים, כי בתחלת הספור דברתי על אהרן, אך במהלכו הוא עבר לארן? האמת היא כי לקראת כניסתו לישיבה קטנה, עלה עם חברים נוספים מקרב 'ילדי קרן ההסעות' להתברר מפני מרן שר התורה, הגאון הקדוש רבי חיים קניבסקי שליט"א - שהורה לשנות את שמו של ארן - לאהרן. אהרן הוא עדין בחור ישיבה, שנה שניה בישיבה קטנה. עדין לא יודעים "מה יצא ממנו". עדין איננו יכולים להתרגש ולומר "הפעילות של 'קרן ההסעות' הניבה את אחד מגדולי הדור", הגם שכל המציל נפש אחת מ'שארל כאלו הציל עולם מלא. אך הנה, עכשו לפניכם, ספור שמרגש ומחייב עד נימי הנפש הפנימיים...

פיטסבורג, עיר תעשייתית גדולה במזרח ארה"ב, לפני למעלה משמונים שנה. מהגרים רבים עמלים קשה לפרנסתם, עבודות דחק מזדמנות מכלפלות בקושי את בני הבית... בין היהודים הדתיים שגרים שם הם בני משפחת שיינר. ההורים הגרו מפולין ומחפשים את מזלם ב'ארץ הזקב'. זקב טרם מצאו. בינתים מתמודדים עם עבודה קשה מבקר עד ערב. משתדלים ר' דב וגב' פערל לגדל את ילדיהם בדרך התורה, אך עיניהם פלות בראותם כי מרבית הנערים היהודים פוסקים להתניצב בבית הכנסת, ומראיהם דומה לגויי הארץ. דמעות רבות הזילה האם לרבנו של עולם: "אנא, שמר על ילדי, עזר להם לשמר על יהדותם!" ויהי היום ועל דלת ביתם דופק 'משלח', יהודי שנשלח

הנער יצחק עלה והתעלה בתורה, התגלה כבעל כשרון נדיר בשלוב נפש הומיה לתפלה ולקיום המצוות. 'הנער יצחק' נפטר השבוע זקן ושבע ימים, ה"ה הגאון הגדול רבי יצחק שיינר זצ"ל, חבר מועצת גדולי התורה, ראש ישיבת "קמניץ" בירושלים. הג"ר יצחק שיינר זכה לעמיד אלפים רבים של תלמידים, אותם למד באהבה ובחכמה, והיה 'אורים ותמים' לרבבות. נשמתו עלתה לגבהי מרומים, שערי 'גן עדן' קרנו אורה לקראתו. לשם בודאי הזמנה לאחר כבוד נשמת ר' אברהם בנדר ז"ל, שיראה בתוצאות מעשיו. ר' אברהם גלה אחריות לתמה בהורים ולסיע להם לשלח את בנם הצעיר לישיבה, הוא נשא בעל וזהו לישיבה. האם אמה, קורא יקר, יכול לתאר לעצמה את גדל הזכות שיש לנשמתו? צדקתו עומדת לעד!

ר' אברהם זכה את העולם באחד מגדולי הדור ומנהיגי התורניים!

מעיר לעיר לאספסופים עבור ישיבה. "שלום, שמי אברהם בנדר. בכל פעם שאני מגיע לעירכם, אני שוהה בצד האחר של העיר. הפעם נקלעתי לאזור זה, ואמרתי לי שאתם "בית שומר שבת וכשרות". האם אוכל להתארח אצלכם למספר ימים?" ברור שבקשתו נענתה, היה מקום בלב והיה מקום גם בבית.

ר' אברהם שוחח עם הבן, הנער יצחק בן השש עשרה, "היכן אתה לומד..." יצחק ספר כי זה עתה סיים בית ספר תיכון, והוא עדין לא החליט לגבי העתיד. ומה עם ישיבה? שואל ר' אברהם באכפתיות. "ישיבה?" שואלים כלם, "אין בפייטסבורג ישיבה!" ר' אברהם מסביר כי בניו יורק יש ישיבה מצינת לנערים בגיל זה, וכי הגאון רבי שרגא פיבל מנדלוביץ זוכה להצית את אור התורה באמריקה החמרית.

"תנו לי את יצחק! אלזה אותו אישית לישיבה ואדאג לכל צרכיו!" התחייב ר' אברהם. והשאר, כמו באגדה!

בְּדֶרֶךְ רַבּוֹתֵינוּ

יוסף דב ("ר' יושע בער" בהגיה לשיבתית) וגאון הגאונים - רבי חיים מבריסק. עמודי תורה אלה האירו פני תבל בזהר תורתם, ועד היום מתבדרים דברייהם בכי מדרשא בירת כבוד והדרת קדש.

באחד הימים יצא רבי חיים מבריסק מעירו לאספת רבנים חשובה ודחופה, שהתקיימה בעיר קובנה. רבנים רבים וראשי צבור התאספו מכל ארצות הסביבה לדון בנושאים מרפויים שעמדו על הפרק למען אחינו בני ישראל. נוסעי הרפכת היהודים זהו את 'גאון הדור'

בפרשתנו, הפרשה הראשונה לאחר מתן תורה, יש שלוב מגון בין מצוות שהן 'בין אדם למקום' לבין מצוות שהן 'בין אדם לחברו'. מבין 52 המצוות בפרשה - רבן הן מצוות של 'בין אדם לחברו'! גדולי ומאורי הדורות, חכמי התורה המבוקים הצטיינו מלבד עמלם בתורה - גם ברבוי מעשי חסד וברגישות לזולת. דרש אחד מגדולי ישראל שליט"א כי הנה לנו, המצוה הפותחת את פרשתנו היא מצוות 'עבד עברי', הטפול והיחס לאח החלש... זה שהסתבה בגנבה עד שאין לו מה להשיב... התורה מלמדת לנהוג בו בכבוד ולפעל לשקומו.

רבי חיים מבריסק זצ"ל

בשבוע שעבר לקו המאורות ונלקח מאתנו הגאון הגדול רבי דוד סלוביצ'יק זצ"ל, בנו של הרב הג"ר יצחק זאב מבריסק, שכל ימיו הקדשו לעסק התורה ביגיעה ובהעמקה, וכראש ישיבת בריסק העמיד תלמידים הרבה, גדולים בתורה והוראה.

שושלת רבני 'בריסק' טויה היא בחוטי זהב ופז בעולם התורה. החל מראש המשפחה הג"ר חיים מוולוז'ין תלמידו הגדול של הג"ר א מוילנא, דרך אבות המשפחה, הנצי"ב מוולוז'ין, הגאון בעל 'בית הלוי' רבי

רבי חיים אינו מתמהמה. הוא מתמסר לצרכי הבחור ולהרגעתו, ופונה לבתי נגידיים ועשירים בעיר. תוך זמן קצר נאסף הסכום הגדול. הרב הגישו לבחור ובכרו שיצליח בכל אשר יפנה.

בשובו לאולם הכנוס ספר על סבת נטשו את האספה. פנה אליו אחד הרבנים בתוכחה: "ברסק'ר רב! האם זה ראוי ומכבד לעזב דיון כזה משמעותי עבור כלל ישראל, בשביל בחור אחד?"

רבי חיים קם מלוא קומתו, דפק על השלחן בעצמה, וענה: "כבוד הרב! בחור ישיבה הוא כלל ישראל!"

ספרתי ספור זה לאברהם יקר הפעיל בקרן הסעות, בשעה שדברנו על חובת שמירת הקשר עם בחורי קרן הסעות, בפרט בימי הקורונה שמכבדים על הבקורים ועל הקשר הרציף. "כל בן-תורה מתענג בחדושו של ר' חיים". הבה נלמד מעשה זה בעיון. נדמין את הכנס, רבנים רבים ונכבדים מתאספים. גדולי תורה, דינים וראשי ישיבה עוזבים את עסוקיהם למען 'כלל ישראל'. רבי חיים מבריסק מתמסר אף הוא למען 'כלל ישראל', אף הוא חדש שכל אחד ואחד, כל בחור וכל תלמיד, הנו 'כלל ישראל'!...

בין הנוסעים, ורבים פנו אליו לברכה ולעצה. ברפכת נכח גם בחור ישיבה שבא לבקש את ברפת הרב: "מסכה אני עם שלטונות המדינה בדבר מה. אינני מוצא מנוח לנפשי, וחרד אני כי יגורו עלי קנס גבוה או אפילו מאסר. אני נוסע לקובנה להסדיר את הענין. אבקש את ברפת הרב שאצליח בסיעתא דשמיא לצאת מן הסכה!"

רבי חיים מאזין, מבכרו מעמק הלב ומוסיף: "אם תצטרך את עזרתי - אהיה באספת רבנים באולם פלוני. אל תהסס לפנות אלי! אשמח גם להתבשר כי הכל הסתים בכי טוב!"

הרבנים הנכבדים התאספו. דיונים מעמיקים בכבד ראש נמשכים על פני שעות ארוכות. והנה, באמצע אחד הדיונים שומעים רעש מבחוץ. מתברר כי בחור מבקש להכנס ולהפריע באמצע הכנוס! השומר מעפבו, אה הבחור נשמע צועק: "הרב מבריסק אמר לי לבוא אליו!" יצא אליו הגאון רבי חיים ושמע כי אמנם יש פקיד בכיר שמוכן לעזר לו, אה הוא מבקש 'דמי פיס' בסה מאתים רובל.

"מאין לי סכום כזה גבוה?" בכה הבחור באזני הרב.

בדרך הצדיקים

ישראל התחיל לעבר מעיר לעיר, לדרש בענעם אמרותיו באוני הצבור על חובת האדם ללמד מוסר, לסתת את מדותיו ולתקן. הוא הקים בערות 'בתי מוסר' בהם יתאספו אנשים לשמע דברי התעוררות ולמוד מוסר בחברותא. רגל הזה ר' ישראל לומר לתלמידי החכמים: "קל יותר לסיים את כל הש"ס - (2711 דפי גמרא) - מאשר לתקן מדה מגנה אחת!"

השבע, ביום כ"ה בשבט, יום פטירתו של גאון זה, שזכה להטביע חותם קדוש בעם ישראל. בדרשותיו מול קהל ובשיחות אלשיות עם מבקשי לקוחו, שפעמים רבות שמע מהם: "אני כבר מבגר, ככה אני... כבר לא אשתנה..." רגל הזה לעוררם ע"י הספור הבא:

היה זה פאשר הלך רבי ישראל ברחוב העיר בשעת לילה מאחרת, וראה את הסנדלר עדין עסק במלאכתו. אחורה של השעה גרמה לו לרבי ישראל לשער ולהרהר שכבר ראוי היה לסגור את החנות ולפנות לליל מנוחה. ובפרט, שפוזן בניסתו לחנות הוא ראה שלא נותר מהור כי אם טיפ-טפה, עוד מעט

כל יהודי העירה התאספו לטל חלק בבתנה המפארת. אבי הפלה היה בעברו סנדלר ועני מרוד. ברבות השנים האירה לו ההצלחה פנים ונעשה אמיד. חברו מן העבר, סנדלר אף הוא, הגיע לחתנה ונתמלא קנאה עזה על בעל השמחה שהיה סנדלר כמוהו ונעשה עשיר. רגש הקנאה גבר עליו, ובשעת החפה חליץ את נעלו לפני אבי הפלה, הסנדלר לשעבר, ושאל אותו לעיני פלם: "כמה יעלה לי לתקן נעל זו?"

השאלה העוקצנית פגעה בבעל השמחה בצורה קשה מאוד. הבושה הכריעה אותו עד כדי כך, שלבו לא יכול היה לשאת זאת והוא התמוטט מתחת לחפה. לא הועילו נסיונות ההחאה. האיש נפטר במהלך חתנת בתו הפלה... באותה חתנה נכח גם גאון ישראל ותפארתו, רבי ישראל ליפקין מהעיר סלנט. כאשר ראה להיכן מוליכות המדות הרעות את האדם, החליט להקים את תנועת המוסר. ר'

אי, איזו מלה אכזרית היא זו – יאוש! מלה המסמלת את גמר הדרך, את הכניסה לרע ללא מוצא, ללא כל אפשרות גילשה אל הטוב. זו ההרגשת כניעה שאין אפילו טעם קלוש לנסות ולהמשיך הלאה במאמץ לתקן, ולא יעזר להשקיע ביצירת אור לפחות כפי האפשרות הדלה הקיימת. כל זמן שהנר דולק, אומר רבי ישראל, אין מקום ליאוש! עדין יש הודמנות לתקן? אז הבה נתקן!
 נזכר גם את אמירתו של רבי ישראל: "הגשמיות של הזולת היא הרוחניות שלי". לדאג לאחרים, לקרובים ולעוזרים. כשמקורבים את האחר לרשב"ע – נמצאים אנחנו בעצמנו מתקרבים אליו ית"ש!

הוא יגמר ויכבה מאליו. די כבר, נגמר עוד יום. הוא שאל את הסנדלר על פה, שהרי הניר כמעט נגמר והשערה מאחרת... האם לא כדאי כבר לסיים ולעזוב את העבודה?
 ענה לו הסנדלר, באותו משפט שגשאר לנצח, משפט שבו זמנית הוא גם תמים וגם עמוק ומשמעותי: "רבי, כל זמן שהנר דולק אפשר לתקן". רבי ישראל לקח את המשפט כהוראת חיים, וההוראה היא מעשית מאוד. כי לעתים כל-כך קרובות היאוש מתגבר על האדם, עד שהוא מדמה שכבר אבדה תקותו וכל חלומותיו נגזו. הוא כה עזת את חיו עד שכבר הכל מקלקל. כל-כך מקלקל שכבר אי אפשר לתקן.

בְּדֵרָה הַיּוֹמִי

רבה של רמת השרון, שאלפים רבים נאותו לאורו. לעתים היו הבאים אליו לעצה וברכה מתנצלים בפניו שגוגלים את זמנו. רבנו היה מספר את שראיה אצל רבו הקדוש, רבנו החזון אי"ש. היו בני ישיבה סרים לביתו לפרש בפניו את ספקותיהם בלמוד ולשאל שאלות הלכתיות. כשהיו מעירים פי שואלים אלה פוגעים בזמנו הקר, היה החזון איש משיב: "אדרבא! הם מסייעים לי בשאלותיהם! הם נותנים לי הודמנות לעצן ולהגיע לברור!" היה הגאון רבי יעקב מסביר פנים לבאים לשחר את פניו: "תודה שאתם באים אלי! אתם עוזרים לי ומאפשרים לי להיות 'מזכה הרבים'!
 זה רצון שנוכח במהרה להעלות את מחציות שקלינו לבית המקדש בירושלים, ונחבר לעוד ועוד יהודים וכה נוכח

בשבת זו, שבת ראש-חודש אדר, קוראים גם את פירוש שקלים, הראשונה מבין 'ארבע הפרשות'. בפירוש זה נצטוו כל בני ישראל לתרום לעבודת הקרבנות מחצית השקל בכל שנה ושנה. התורה מצווה: "העשיר לא ירבה והדל לא ימעט ממחצית השקל... לכפר על נפשתיכם". עלינו ללמד מדין זה פי בבסיס, כל יחיד ויחיד – שונה. אמנם מדרגת האדם תלויה במידת ההשקעה, עד כמה האדם עמל ועולה במעלות התורה, אך לכל אחד נתנה היכלת להתקדם ולהתעלות. עלינו לזכר את נקודת ההתחלה, השריונית, בכדי להחזיר בנו מוטיבציה להשקיע – בעצמנו ובבני סביבתנו.

מרן הגאון רבי יעקב אדלשטיין זצוק"ל

רעיון נוסף הנלמד ממחצית השקל, להראות לאדם שהוא רק חצי. כלומר, האדם צריך לדעת שהוא לא שלם, והוא צריך לאחד את עצמו עם הצבור בכדי לזכות לשלמות. אין לאדם לחשוב שהוא החכם מכל אדם ושהוא סמל השלמות. כל אדם צריך לדעת שהשאיפה לשלמות ודרגה גבוהה יותר, צריכה לעמוד בבסיס ההשקפה שלו. כשכל אחד נותן מחצית, מהסכום המצטבר קונים קרבנות צבור. הצבור משפיע על הפרט השפעה גדולה.
 המעניק לזולת אינו 'נותן אלא מקבל'. בפירוש שקלים נאמר: "ונתנו איש כפר נפשו לה'...". המלה 'ונתנו' הנה "פיקנדרום" (מלה הנקראת מקיץ לשמאל ומשמאל לקיץ), דרשו במדרש שזה בא ללמד כי הנותן לזולת, ה' נותן לו בחזרה!
 השבוע, ביום כ"ו בשבט, ימלאו ארבע שנים לפטירתו של אוהבם של ישראל, הגאון הגדול רבי יעקב אדלשטיין זצוק"ל,

בְּדֶרֶךְ הַחִידָה:

עֲנוּ עַל לְפָחוֹת אַחַת מֵהַשְּׁאֵלוֹת הַבָּאוֹת:

- כַּמָּה סִפְרֵי תוֹרָה מוֹצִיאים בְּשֶׁבֶת זו, וּמָה קוֹרְאִים בְּכָל אֶחָד מֵהֶם?
- הַשְּׁלֵם אֶת הַפְּסוּק, שְׂפֹה רָלוֹנְטִי לְזִמְנֵנו: "וַיְבָרֶךְ אֶת לַחֲמֵהּ וְאֶת מִימֶיהָ..."
- מָפֵל אֶסוּר יֵשׁ לְהִתְרַחֵק. עַל אִיזוֹ עֲבָרָה אוֹמְרֵת הַתוֹרָה בְּמִפְרָשׁ שְׁעֵלֵינוּ לְהִתְרַחֵק מִמֶּנָּה?

שְׁלַחוּ לָנוּ לְמֵייל: zaida@kerenh.org.il אוּ לַפֶּקֶס 03-8004455
וּמִי שֶׁפֶּתַר אֶת הַחִידוֹת – נִפְרָסֵם אֶת הַשֵּׁם שְׁלוֹ עִם הַפְּתָרוֹן בְּעֵלוֹן הַבָּא.

תְּשׁוּבוֹת לְפָרֶשֶׁת יִתְרוֹ

אִיזוֹ עֲצָה נָתַן יִתְרוֹ לְמִשָּׁה רַבֵּנוּ?

• לְמִנּוֹת דִּינָיִם נוֹסְפִים שֶׁיִּקְלוּ עָלָיו לְשַׁפֵּט אֶת הָעָם.

מָה מִיָּחָד בְּהַכְרֹזַת 'נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע'?

• בְּאִמְרָה זוֹ מְכַרִּיז הַיְהוּדִי עַל נְאֻמָּנוֹתוֹ לְה' עוֹד בְּטָרֵם שׁוֹמֵעַ מָה ה' מְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ

הֵיכָן לְמַדְנֵנוּ בְּפָרֶשֶׁה שְׂאִין לְבִישׁ אֶפְלוֹ דוּמָם?

• שְׂאִין לְעֵלוֹת לְמִזְבֵּחַ בְּמַדְרָגוֹת, אֶלָּא ע"י כֶּבֶשׁ, שְׂלֵא יִרְאֶה בְּשָׂרוֹ

הַפּוֹתְרִים: אִיתְמַר ג. | אַבִּיגְדוֹר ה. | זֶאב ס. | נַפְתְּלִי א. | רוֹתִי מ. | שְׂרָה ק.

מַעֲוֵנִינִים לְהַנְצִיחַ אֶת הָעֵלוֹן הַבֵּא לְזִכּוֹת יְקִירְכֶם?
צַרוּ אִיתְנוּ קֶשֶׁר בְּמֵייל: zaida@kerenh.org.il

רוֹצִים אֶת הָעֵלוֹן אֲצַלְכֶם?

שַׁלְּחוּ בַקְשָׁה לְדוֹא"ל zaida@kerenh.org.il וְנִשְׁלַח אֵלֵיכֶם!

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ד 5-804-659-95
התרומויות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדדים פלוס" ברחבי הארץ